

Rolnummer 5794
Arrest nr. 50/2014 van 20 maart 2014

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 11 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie, ingesteld door de vzw « Federatie van Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 27 december 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 30 december 2013, heeft de vzw « Federatie van Belgische Elektriciteits- en Gasbedrijven », met zetel te 1000 Brussel, Ravensteingalerij 3, beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 11 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 28 juni 2013).

Op 14 januari 2014 hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en T. Giet, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht voor te stellen een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

De bepalingen van voormelde bijzondere wet met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1. De verzoekende partij zet uiteen dat de bestreden bepaling het tweede lid van artikel 7.1.15 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 vervangt, een bepaling die op haar beurt was ingevoegd bij artikel 13 van het decreet van 13 juli 2012 houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de milieuvriendelijke energieproductie. In zijn arrest nr. 154/2013 van 13 november 2013 heeft het Hof die bepaling vernietigd wegens schending van de voorbehouden federale bevoegdheid inzake energietarieven. Aangezien de thans bestreden bepaling onlosmakelijk met die bepaling zou zijn verbonden, zou zij om dezelfde reden moeten worden vernietigd.

A.2. De verzoekende partij wijst erop dat, hoewel artikel 6, § 1, VII, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de bevoegdheid inzake energie in beginsel toekent aan de gewesten, diezelfde bepaling voorziet in uitzonderingen. Krachtens artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is de federale overheid exclusief bevoegd gebleven inzake energietarieven.

A.3. Bovendien zou geen toepassing kunnen worden gemaakt van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, aangezien de materie van de energietarieven zich niet tot een gedifferentieerde regeling zou lenen. De federale wetgever zou immers dezelfde materie reeds op een onderscheiden manier hebben geregeld bij wet van 25 augustus 2012.

- B -

B.1.1. Artikel 7.1.15 van het Energiedecreet van 8 mei 2009, zoals ingevoegd bij artikel 13 van het decreet van 13 juli 2012 houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de milieuvriendelijke energieproductie, bepaalde :

« Elke leverancier mag maximaal de door hem daadwerkelijk gemaakte kosten om te voldoen aan de verplichting, vermeld in artikel 7.1.10 en 7.1.11, doorrekenen aan de eindgebruiker.

Als een leverancier die kosten expliciet vermeldt op de factuur, mag het vermelde bedrag niet hoger zijn dan het bedrag dat de VREG voor die leverancier gepubliceerd heeft in het rapport, vermeld in artikel 3.1.3, eerste lid, 4°, d) ».

Bij zijn arrest nr. 154/2013 van 13 november 2013 heeft het Hof die bepaling vernietigd wegens schending van de bevoegdheidsverdelende regels inzake energietarieven.

B.1.2. De thans bestreden bepaling, die werd aangenomen toen het beroep dat tot het voormelde arrest heeft geleid, nog hangende was, luidt :

« In artikel 7.1.15 van hetzelfde decreet wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

‘ Als een leverancier die kosten expliciet vermeldt op de factuur, mag het vermelde bedrag bij de aanrekening van de elektriciteit afgenomen gedurende de periode die aanvangt na de publicatie van het laatste jaarlijkse rapport, vermeld in [artikel] 3.1.3, eerste lid, 4°, d), niet hoger zijn dan het bedrag dat de VREG voor die leverancier gepubliceerd heeft in dit rapport.

Wanneer een nieuwe leverancier actief wordt op de Vlaamse energiemarkt, mag, zolang er voor deze leverancier geen rapport, vermeld in [artikel] 3.1.3, eerste lid, 4°, d), door de VREG werd opgesteld, het door deze leverancier vermelde bedrag niet hoger zijn dan de bandingdeler. ’ ».

B.2. Bij het voormelde arrest nr. 154/2013 heeft het Hof het volgende geoordeeld :

« B.6.2. Aldus heeft de bijzondere wetgever het energiebeleid opgevat als een gedeelde exclusieve bevoegdheid, waarbij het bepalen van de tarieven tot de bevoegdheid van de federale wetgever is blijven behoren. Onder ‘ tarieven ’ dienen te worden begrepen zowel de tarieven voor levering aan de gewone consument als die voor industriële levering van gas en elektriciteit (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 1988, nr. 516/6, p. 145).

B.6.3. De bestreden bepalingen staan de leveranciers toe ‘ maximaal ’ de door hen daadwerkelijk gemaakte kosten om aan de certificatenverplichting te voldoen, aan de eindgebruiker door te rekenen. Door in een maximum van door te rekenen kosten te voorzien, beïnvloedt de bestreden maatregel aldus de prijs die aan de eindgebruiker wordt aangerekend en grijpt hij in in de tariefstructuur.

Op grond van artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 zijn de tarieven een aan de federale overheid voorbehouden bevoegdheid.

Daaruit volgt dat het bestreden artikel 13 een aangelegenheid regelt die tot de bevoegdheid van de federale wetgever behoort ».

B.3. Betreffende het betoog van de Vlaamse Regering dat de bevoegdheid van het Vlaamse Gewest kon worden gegrond op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, heeft het Hof bij datzelfde arrest het volgende geoordeeld :

« B.7.3. Zonder dat het nodig is uit te maken of de bestreden maatregel noodzakelijk is voor de uitoefening van de eigen bevoegdheden, dient te worden vastgesteld dat de aangelegenheid zich niet tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de bestreden maatregel niet marginaal is.

B.7.4. De federale wetgever heeft immers over hetzelfde onderwerp als dat waarin de bestreden maatregel voorziet, een regeling aangenomen, met dien verstande dat de federale en de gewestelijke regeling toch belangrijke verschilpunten vertonen wat, onder meer, de adressaten van de betrokken norm en de wijze van vaststelling van de maximaal door te rekenen kosten betreft.

Bij artikel 7 van de wet van 25 augustus 2012 houdende diverse bepalingen inzake energie (I) (*Belgisch Staatsblad* van 3 september 2012) wordt in de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt een artikel 20^{quater} ingevoegd, waarvan paragraaf 1, eerste lid, als volgt luidt :

‘ Voor huishoudelijke eindafnemers en K.M.O.'s kan de leverancier ten hoogste de werkelijke kost van de gewestelijke verplichtingen inzake groenestroomcertificaten of warmtekrachtcertificaten doorrekenen aan de eindafnemer en hij houdt daarbij enkel rekening met de marktprijs van de certificaten en met een forfaitaire transactiekost. Na advies van de commissie bepaalt de Koning deze transactiekost bij besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad ’.

De Koning bepaalt de datum van inwerkingtreding van het voormelde artikel 7 (artikel 16 van de wet van 25 augustus 2012).

De parlementaire voorbereiding vermeldt dienaangaande :

[...].

B.7.5. De keuze van de federale overheid om misbruiken te bestrijden die erin bestaan marges te creëren op de groenestroomcomponent, die overigens geen maatregel is om de groenestroomproductie te bevorderen (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-2320/003, p. 3, en DOC 53-2320/001 en 53-2321/001, p. 33), is een maatregel in het raam van haar bevoegdheid inzake de energietarieven, waarin artikel 6, § 1, VII, tweede lid, d), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorziet.

De bestreden maatregel raakt bijgevolg het wezen zelf van de bevoegdheid van de federale overheid inzake de energietarieven ».

B.4. De bestreden bepaling is onlosmakelijk verbonden met het vernietigde artikel 13 van het decreet van 13 juli 2012. In zoverre artikel 7.1.15 van het Energiedecreet nog kan worden toegepast, beïnvloedt het ook de prijs die aan de eindgebruiker wordt aangerekend en grijpt het ook in de tariefstructuur in.

Zij kan evenmin worden gegrond op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, aangezien de betreden federale aangelegenheid zich niet tot een gedifferentieerde regeling leent en de weerslag van de bestreden maatregel niet marginaal is.

B.5. Het middel is gegrond. Bijgevolg dient de bestreden bepaling te worden vernietigd.

Om die redenen,

het Hof

vernietigt artikel 11 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 28 juni 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 20 maart 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen